

OPINIONS

Nº 70 - Any 2015

Caminante, no hay camino...

¿Recordeu aquell poema d'Antonio Machado del qual en Serrat, afegint uns versets, va fer una versió, recitada – cantada, molt maca.?

La transcripció a continuació:

*Todo pasa y todo queda pero lo nuestro es pasar,
pasar haciendo camino, camino sobre la mar.
Nunca perseguí la gloria y dejar en la memoria
de los hombres mi canción.
Yo amo los mundos sutiles, ingrátidos y gentiles.*

*Como pompas de jabón,
me gusta verlas pintarse de sol y gran arbolar,
bajo el cielo azul temblar súbitamente y quebrarse.
Nunca perseguí la gloria.*

*Caminante, son tus huellas el camino y nada más.
"Caminante, no hay camino, se hace camino al andar..."
Al andar se hace camino y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca se ha de volver a pisar.
Caminante, no hay camino, sino estelas en la mar.*

*Hace algún tiempo en ese lugar
donde hoy los bosques se visten de espinos,
se oyó la voz de un poeta gritar:
"Caminante, no hay camino, se hace camino al andar..."*

*Golpe a golpe, verso a verso...
Murió el poeta lejos del hogar,
le cubre el polvo de un país vecino.
Al alejarse le vieron llorar.
"Caminante, no hay camino, se hace camino al andar..."*

*Golpe a golpe, verso a verso...
cuando el jilguero no puede cantar,
cuando el poeta es un peregrino,
cuando de nada nos sirve rezar...*

"Caminante, no hay camino, se hace camino al andar"

Una reflexió personal:

Una cançó, un poema, una música, poden influir en el meu esperit i predisposar-me a l'alegria, la tristor, la reflexió... En aquest cas, el conjunt de música, vers i cant, m'ha fet pensar en el passat, el present i un enigmàtic futur...

“Caminante son tus huellas el camino y nada más”

Probablement Machado, va escriure aquest poema, convençut que només importa el que sentim en el moment que decidim emprendre un camí.

Sobre aquesta manera de pensar hi podem estar d'acord o no, però, el que és segur, és que, tots hem de recórrer un camí que va rebent viaranys plens de petjades: unes, fetes amb alegria, il·lusions, amor, esperances... altres, amb penes, desamor, desencisos, mala salut, desitjos que mai es van realitzar... petjades, que van ocasionant el desgast i algun forat en “les sabates” amb les que varem iniciar el camí.

Un camí, en el qual, vam haver de prendre decisions, que no sempre van ser fàcils o encertades: l'educació rebuda, les obligacions, l'economia, la por al que diran, la falta de confiança en un mateix... van contribuir a que, en ocasions i, a contracor, haguéssim de seguir caminant a l'ombra quotidiana d'una rutina establerta. No era el camí que havíem desitjat, però, malgrat això... no va quedar més remei que... seguir endavant.

***Todo pasa y todo queda pero lo nuestro es pasar,
pasar haciendo camino, camino sobre la mar.
“Caminante, no hay camino, sino estelas en la mar”.***

Tot passa i tot queda, com “les esteles” del mar, que amb el seu moviment, venen i van.

A vegades ho fan acariciant-nos i bresant-nos amb un moviment suau que ens va portant mar endins sense que ens n'adonem. Altres, sota l'impuls d'un mar embravut per una força desconeguda, arrasant tot el que troba, produint-nos un daltabaix que res no pot aturar i, un solc a l'ànima, tan profund, que mai més s'omplirà.

Només es viu una vegada. Ens anem fent grans i cada cop tenim menys ànims. El cos es va desgastant o anquilosant... el cor i la raó no van d'acord, voldríem però... un futur incert ombreja el camí del demà, tenim por, ens sentim insegurs i, aquesta inseguretat, ens fa vessar llàgrimes de ràbia o d'impotència...

És normal que el futur ens faci pensar, però, hauríem de procurar que, tant aquest, com el passat no siguin un llast per viure el present que és l'única realitat.

Això no vol dir que ens tornem amnèsics o que llencem per la borda tot el que hem aconseguit, sinó tenir la sabiduria i l'equilibri per saber compaginar el passat, el present i el futur. Solament així, es pot aconseguir la dicotomia, serenitat – felicitat, que tant desitgem.

Ara bé: si ens tanquem en banda, si ens obstinem en viure una vida emocional en solitari, desaprofitant l'oportunitat d'exterioritzar una foguera d'emocions amagades sota una màscara de prudència i discreció per no sortir-ne ferits, l'únic que podem aconseguir és una intranquil·litat d'esperit que ens farà viure en un continu desassossec i que, quan quasi no quedi futur i mirem enrere, ens penedim de no haver estat més valents i no haver fruit de moments irrepetibles i meravellosos.

***Como pompas de jabón,
me gusta verlas pintarse de sol y gran arbolar,
bajo el cielo azul temblar súbitamente y quebrarse.***

¡¡Que maques són les bombolles!! Dins d'elles, s'allotgen somnis de tots colors: somnis plens de dolcesa, de passió, de sexe, d'amor... i, encara que sabem que en qualsevol moment es pot trencar aquesta màgia, val la pena que fem els possibles perquè es realitzin i gaudir-los amb plenitud, deixant de banda tot el que ho pugui impedir. Mentre somiem ens sentim vius i, els somnis, ens ajuden a caminar pel nostre sender amb la gran força que dóna l'esperança del... "qui sap..." o del... "a lo millor sí..."

Dissortat qui passa per la vida sense que en un moment o altre, una onada se l'hagi emportat mar endins o no hagi tingut la seva "bombolla" per somiar; voldrà dir que, anímicament, ha estat un mort en vida.

***“Al andar se hace camino y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca se ha de volver a pisar.
Todo pasa y todo queda...
Caminante, no hay camino, se hace camino al andar”.***

¡¡¡Seguim caminant, seguim endavant!!!

La meva felicitació de Nadal

Nadal és a prop, els carrers s'han omplert de llums, música, nades, vianants mirant aparadors per comprar un regal que, amb il·lusió, espera algú estimat...

Sembla que, tot plegat, es fa amb l'ànim de portar alegria al nostre esperit. Però, malgrat l'entorn social és l'adient, no deixo d'experimentar una sensació de buit i de tristesa, recordant els qui no hi són i l'enrenou que hi havia a casa en aquestes dates: la compra de l'arbre de Nadal a la fira de Santa Llúcia a Barcelona, el seu guarniment, el pessebre, el tió, les Poinsetties, els rams fets amb grèvol i galzeran, el vesc, que s'ha de regalar perquè porti sort, la reunió familiar el dia de Nadal, la carta als Reis ... ¡¡¡Quant camí recorregut...!!!

El temps va passant i no el podem aturar, però, malgrat els meus anys i, amb l'esperança de ser escoltada, penso demanar la nit de Cap d'Any a l'estrella més brillant, que el proper 2016, m'ajudi a començar de nou.

Que pugui trobar algú (la carcassa no importa), amb qui dialogar i compartir tendreses, algú que m'estimi sense confondre l'amor amb la possessió, que no conegui la gelosia ni la venjança, que no sigui groller ni egoista, que sigui net i polit, educat i respectuós, pacient i bondadós i, sobre tot, el meu consol i el meu refugi, per poder guarir-me en moments de defalliment i de tempesta.

Tot plegat, una gran utopia, ja ho sé, però... a lo millor enxampo a l'estrella amb un moment de bon ànim i amb ganes de ser generosa.

Desitjo passeu un bon Nadal. Que el 2016 estigui ple de salut i que podeu rebre i donar amor en totes les seves vessants. La vida sense amor, no té sentit, estimar és... un estímul en el dia a dia, és... una cosa meravellosa que dóna ànims i fa oblidar molts dessabors. Per tant, que les pors, l'enveja, la gelosia i altres... no nidin en el vostre cor i siguin un obstacle o les causants, per no "seguir caminant" amb alegria i esperança.

Maria Mercè Usón